

[Korsgaard.]

sagde daværende Finansminister V. Buhl, at det kunde han i og for sig gaa ind paa, men naar man endelig skulde til at lave Ændringer i Loven om Forlystelsesafgiften, vilde han formode, at andet og mere skulde med end dette ene Punkt. Og han saa hen paa mig og tilkendegav, at deri var jeg vistnok enig, og jeg nikkede bifaldende. Men der er jo ikke kommet noget Forslag, og det er det, jeg maa beklage. Teatrenes og navnlig Privatteatrenes Forhold er af en saadan Art, at der er Rimelighed i at regulere Skatten og ogsaa i høj Grad Rimelighed i at forandre en hel Række andre Forhold. Nu ved jeg, at Teatrene, bortset fra Skatten, ikke hører under den højtærede Finansminister, men jeg har jo ingen Lejlighed til at tale til den højtærede Justitsminister, for han har ikke fremsat noget Forslag; det er netop det, der er det forkerte ved det, og jeg henstiller derfor til Regeringen i Almindelighed og til den højtærede Justitsminister for saa vidt i Særdeleshed, men ogsaa til en vis Grad i Særdeleshed til den højtærede Finansminister, at han gør sig til Talsmand for, at man nu snart faar den nævnte Kommissionsbetænkning til Behandling, ved at der fremsættes et Lovforslag.

Finansministeren (K. H. Kofod): Jeg kan love det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at jeg vil interessere mig for dette Spørgsmaal og forhandle det nærmere med min Kollega Justitsministeren. De Vanskeligheder, der har været ved under disse Forhold at fremme denne Sag, kan muligvis overvindes ved lidt god Vilje fra alle Sider.

Hermed sluttede Forhandlingene.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring af Revisionsbestemmelsen i Loven om Grundstigningsskyld.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3443; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 1238).

Sagen sattes til Forhandling.

Bertel Dahlgaard: Jeg skal gerne tiltræde Forslaget. Naar jeg alligevel har bedt

om Ordet, er det, fordi jeg hertil dog gerne vilde føje, at jeg i nogen Grad beklager, at man forlænger Loven ganske uændret. Jeg har nok forstaaet, at man henviser hele dette Spørgsmaal til Behandling i Skattekommissionen, men der er jo en lang Vej frem der, og det kan ikke nægtes, at Værdistigningsafgiften paa eet Punkt ikke virker helt efter det, der var Lovens Hensigt, og heller ikke efter det, der var Rigsdagens Hensigt. Det er i alt Fald ofte saadan, at den, der køber Jorden eller Ejendommen, ikke er klar over den Værdistigningsskat, som f. Eks. efter en Udparcellering vil komme til at paahvile Ejendommen. Derfor tager han ikke fornødent Hensyn dertil ved Købesummens Fastsættelse, og i saa Tilfælde kommer Værdistigningsafgiften til at ramme Køberen i Stedet for Sælgeren, der har tjent paa Ejendommen. Efter min Anskuelse vilde det være meget let at foretage en enkelt Ændring paa dette Punkt, saa Loven kommer til at virke efter sin Hensigt, saa kunde i øvrigt en mere grundig Reformering af Loven, som der jo trænges til, foregaa gennem Skattekommissionens Arbejde. Jeg vilde gerne indtrængende henstille til den højtærede Finansminister at tage det Spørgsmaal op, som jeg her har berørt, saa vi i hvert Tilfælde ikke oftere skulde gaa til en ganske uændret Forlængelse af Loven.

Jensen-Brobj: De Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard lige kom med, kan jeg give min Tilslutning, for det kan ikke nægtes, at Loven om Grundstigningsskyld ikke virker, som man havde tænkt den skulde virke. Naar man prøver den i Praksis, ser man mange grelle Udslag, og jeg vil gaa et Skridt videre, end det ærede Medlem gik, og sige, at det i al Almindelighed er Køberen, der faar de forhøjede Udgifter ved Grundstigningsskylden. Det Grundbeløb, der bliver sat, er ogsaa i de Egne og Byer, hvor der er Udvikling, mange Gange saa lille, at man ikke regner med det. Naar saa Vurderingen stiger, bliver Forskellen mellem Grundbeløbet og Vurderingen jo stor, og saa kommer det ganske af sig selv med Grundstigningsskylden; der er mange, som er blevet lokket ind i det uden at være klar over, hvad det er, de er gaaet ind til. Jeg kan ogsaa give Eksempler paa, at hvor der bliver lavet noget nyt, navnlig hvor det offentlige anlægger nye Veje, vil de, der har Tid og Kapital til at vente, faa Fordelene derved, medens det gaar helt anderledes for dem, der er nødt til at sælge, efterhaanden som der bliver bygget. Det virker i det praktiske